

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχρήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
 Ἔτησίαι . . . δρ. 8,— Ἔτησίαι φρ. χρ. 10,—
 Ἑξάμηνος . . . » 4,50 Ἑξάμηνος » » 5,50
 Τρίμηνος . . . » 2,50 Τρίμηνος » » 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ λαμβάνονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικοῦ λει. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
 Φύλλα προσηγουμένων ἐσῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λει. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Εὐαγγελίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθρῆκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1906 Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 10

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Κατὰ τὰς δύο τῆς αὐγῆς ἡ σελήνη ἀφῆν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἦτο εἰς τὸ τελευταίον τῆς τέταρτον καὶ τὸ φῶς τῆς εἰς γῆν ἀμυδρότατον.

— Ἐπρεπε ὅμως νὰ παράσωμε τὰ στενὰ τῶν ρηγῶν, πρὶν ξημερώσῃ! εἶπε μὲ θυμὸν ὁ Κλαβαγιάν.

Ἄλλὰ πῶς ἠμποροῦσαν ν' ἀποπειραθῶν τὴν ἐπικίνδυνον ἔκαινν δάδασιν χωρὶς τὴν βοήθειαν δεξιῶ πιλότη;

Τὴν στιγμήν ποῦ εἶχαν ἀνακίνησιν αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἡ Θεῖα Πρόνοια ἤλθεν εἰς βοήθειαν των.

Μία βάρκα μὲ πλήρωμα ἀπὸ Ἰνδοῦς ψαράδες, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν λιμένα διαυθυομένη πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Ἐπλησίαζε, χωρὶς νὰ τὸ ἰδῇ, πρὸς τὸ κλοιστρίον τῶν φυγάδων.

— Προσοχή! ἐφώναζεν ὁ Ἰάκωβος πρὸς τοὺς συγκρούσους του. Νὰ τί μᾶς χρειάζεται.

Ἀνέκοψαν τὸν δρόμον των, καὶ τὴν στιγμήν ποῦ ἡ βάρκα τῶν ψαράδων ἐπενοῦσεν ἀπὸ τὰ νερά των, ὁ Ἐθέλ καὶ ὁ Οὐστριτζ τὴν ἐπίασαν μὲ τοὺς γάντζους των.

Οἱ Ἰνδοὶ κατ' ἀρχὰς ἐτρόμαξαν, ἀλλὰ κατόπιν ἠσύχασαν, μόνις ὁ Βάσκος, ὁ ὁποῖος ὠμιλοῦσεν ἀρκετὰ εὐχερῶς τὴν γλῶσσάν των, τοὺς ἔδωκε νὰ ἐνοήσασιν τὰ εἶδους ὑπηρεσίαν ἤθελαν ἀπὸ αὐτούς. Ἐγιναν λοιπὸν εὐπειθεῖς πιλῶτοι τῶν φυγάδων καὶ τοὺς ἐρρυμούλασαν ἕως τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς στενῆς διόδου τῶν ρηγῶν, εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἔκαινν, οἱ τέσσαρες Γάλλοι δὲν εἶχαν πλέον νὰ φοβηθῶν μὴ τοὺς κυνηγήσουσιν καὶ

τοὺς συλλάβουσιν οἱ ἐρυθρο-χιτῶνες Ἄγγλοι. Τότε δὲ ἐπὶ τέλους ὤψωσαν τὸ πᾶνι των. Ἦτο καιρὸς πλέον. Ἐπὶ τέσσαρας σχεδὸν ὥρας, ὁ Ἐθέλ, ὁ Οὐσταριτζ καὶ ὁ μαρκήσιος ὁ ἴδιος εἶχαν κωπηλατήσῃ χωρὶς διακοπὴν, τὰ δάκτυλά των δὲν εἶχαν ἀφῆν διόλου τὰ κουπιά. Αἱ παλάμαι των ποῦ εἶχαν ξεσηθησίῃ αὐτὴν τὴν κουραστικὴν γυμναστικὴν, ἦσαν σκεπασμένα μὲ τρουσάλες, ποῦ ἔκαιαν φοβερά.

Ἐπρεπε νὰ κανονίσουσιν ὅσον τὸ ταχύτερον τὴν πορείαν των καὶ νὰ λάβουσιν μίαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν.

Πραγματικῶς, αὐτὴ ἡ φυγὴ πρὸς τὸ πέλαγος, μὲ μίαν λέμβον πολυτελείας δέκα τόνων, ἦτο ἡ τρολλοτέρα παραφορσύνῃ ποῦ ἦτο δυνατὸν νὰ κάμωσιν. Μόνῃ ἡ ἀγάπη τῆς ἐλευθερίας ἦτο πραγματικῶς ἱκανὴ νὰ παρασῆρῃ λογικοὺς ἀνθρώπους εἰς παρομοίαν περιπέτειαν, ὅπου εὐρίσκοντο ἠνωμένοι ὅλοι οἱ τῆς θαλάσσης κινδῦνοι.

Διότι δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα νὰ ἀψηφῆσουσιν οὕτω τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης, ὅταν μάλιστα αὐτὴ ἡ θάλασσα εἶνε ὁ Ἰνδικὸς ὠκεανός, μέσα εἰς μίαν καρυ-

δόφλουδα ποῦ τὴν σαφρόνουσιν τὰ κύματα, εἰς τὸ ἔλεος τῶν κυκλώνων, τῶν τυφῶνων, τῶν σιφῶνων — ὅπως λέγονται ποικιλοτρόπως αἱ φοβεραὶ ἐκείναι βροταπραγίε τοῦ ἀνέμου ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἐθόννης, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ κράτος καὶ τὸ ἔδαφος τῆς ἐκλογῆς του, — καὶ κατὰ τὴν ὥραν μάλιστα τοῦ ἔτους, δεσσηθέστερον ξεσοποῦν ἐκείναι αἱ ἀνεμοσάλαι.

Πραγματικῶς, ἐπλησίαζε τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον, ἡ ἐπιφοβωτέρα ἀπὸ ὅλας στιγμῆ. Ἄν δὲ ἡ ἀπειλὴ τῶν τρικυμιῶν δὲν ἦτο καὶ τόσον ἀνάπορευτος, καὶ ἐπὶ τέλους ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον μὲ τὴν ὑπερβολικὴν ξέστην.

Ἐσκόπευαν οἱ φίλοι μας νὰ ταξειδεύουσιν ὑπὸ τὸν φλογερὸν οὐρανόν, πλησιάζοντες πρὸς τὸν Ἰσημερινόν, δηλαδὴ πλέοντες πρὸς τὴν τρομερὰν ἐκείνῃ γραμμῆν, ἡ ὁποία χωρίζει τὴν γῆν εἰς δύο ἡμισφαίρια, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ ἥλιος μένει μόνιμος εἰς τὸ ζενίθ.

Καὶ δὲν ἦτο αὐτὸ μόνον.

«Τὴν ἐπίασαν μὲ τοὺς γάντζους των...» (Σελ. 73, στ. α'..)

Οφθαλμοί δεν είχαν δυνατή να πάρουν μαζί των άσπρων ελαχίστην ποσότητα τροφίμων, δια πέντε μόλις ημέρας. Πώς να επαρκέσουν εις τας ανάγκας των, πώς ν' αναπληρώσουν τας δυνάμεις των, άμα εξητλούντο τα πρόβια;

Κυρίως τούς έκαμνε ν' ανησυχούν ή μικρά ποσότης του ποσίου ύδατος, τρεις μόλις άσποι, που είχαν κατορθώσει να συμπαραλάβουν.

Να πλεύσουν προς βορράν, δεν έπρεπε καν να το σκεφθούν. Η δύσκολος θέσις των θα έγινετο χειροτέρα, διότι ο βορράς ήτο ο έχθρός, ο Άγγλος, ο έξουσιαζών την Βεγγάλην, τας έκβολάς του Γοδαβέρη και του Βραμαπούτρα. Τα ταχύπλοα καταδρομικά του γρήγορα θ' ανεκαλύπταν και θα ήχημαλώτιζαν την ακατον.

Δι' αυτό ούτε καν το έφραντάσθησαν οι ριφονιδνυνοί σύντροφοι να πλεύσουν προς τα εκεί. Απ' έναντίας, Έδιστασαν όμως ποίαν ακριβώς πορείαν να εκλέξουν. Να διευθυνθούν προς ανατολάς ή προς νότον;

Ο Κλαβαγιάν απέφασκε να κάμουν πανιά προς νότον, προς το πέλαγος.

Απεφάσις προς τούτους να παραπλεύουν όσον το δυνατόν πλησιέστερον την ακτήν, όχι μόνον διότι δεν ήλλαξαν πολύ την διεύθυνσιν των, αλλά και δια να δύνανται να ύδρευονται εις τούς σκιερους όρμίσκους και να κρύπτονται από τα άγρυπνα όμματα των καταδρομικών και των δορυφόρων των, δηλαδή των Ινδικών λέμβων, αι όποιοι συήθως συνώδευσαν τα μεγάλα πολεμικά σκάφη.

Την πρώτην ημέραν, τα πράγματα έφάνησαν ότι επήγαιναν κατ' ευχήν.

Είχεν άρχισή να φυσά το άερακι, από τον βορράν, και το πανί, φουσκωμένον με την ευνοϊκήν πνοήν του, ήτο τετωμένον όπως ή σφαίρα του άεροστάτου, όταν την ώθη ή θερμότης ή ή άέρια ελαφρότερα από τον άέρα...

Ο άνεμος ώθησε την λέμβον με την ταχύτητα άρματος, το όποιον σύρουν πετροπόδες ήπιοι.

Και έτραχεν ούτω ή λέμβος επάνω εις τα κύματα, χωρίς ν' απομακρυνθή πολύ από την παραλίαν, προχωρούσα προς τούς όρίζοντας του νότου, προς την Κευλάνην και τον πορθμόν του Πάλλυ.

Οι ταξιδιωτάι μας έστάθμευσαν, μετά δύο ημέρας, εις μίαν σχεδόν έρημον ακτήν, όπου έσκότωσαν μερικά πουλιά. Έπραξαν ούτω νωπόν κρέας και ανενέωσαν την προμήθειαν του νερού δια τας έπομένους ημέρας. Η έλπις επανήλθεν εις την καρδίαν των.

Το πρωί της πέμκτης ημέρας, ενώ εκύτταζαν με προσοχήν τον όρίζοντα, το διαπεραστικόν όμμα του Ούσταριτζ άνεκαλύψε προς βορράν μίαν λευκήν κηλίδαν, και αυτή, όταν έμεγάλωσε, μετεβλήθη εις τετράγωνον πανιά, τα όποια έσκέπαζαν

το γοργόν σκάφος ενός πολεμικού πλοίου. — Μας κυνηγούν, είπεν ο Ίάκωβος. Αυτό εκεί, είνε μία κορβέττα, ο Γέρον Νέιλ. Την έπεριμεναν να φθάση εις την Μαδράς μίαν ημέραν μετά την αναχώρησιν μας. Τώρα μάς καταδιώκει. Ο Θεός ός μάς βοηθήση.

Και ή λέμβος, κατά διαταγήν του νερού της κυβερνήτου, άπλωσεν όσα πανιά ήμπορούσε να σηκώση και ήρχισε να φεύγη δλόπυρμα.

Άλλά οι Άγγλοι την είχαν ιδή. Η κορβέττα την κατεδίωκε με όλκ της τα δυνατά.

Το κυνήγημα παρετάθη έως ότου ενόκτωσε, χωρίς ούδέ σιγίμην διακοπής.

Έως την ώραν εκείνην, ή λέμβος είχε κατορθώσει να διατηρηθή εις την άρχικήν της απόστασιν. Ίσως θα κατόρθονε να διαφύγη υπό την σκέπην του σκότους. Άλλά, δια να συμβή τούτο, έπρεπε να εγκαταλείψη την παραλίαν και να πλεύση εις την τύχην, προς τα ανατολικά.

Ο Κλαβαγιάν έζήτησε την γνώμη των συντρόφων του:

— Δεν μάς μένει παρά να εκλέξωμεν μεταξύ των δύο, ή να εύρωμεν κανένα έρημικόν λιμανάκι και να βροθίμε στη στεριά, δια να κρυφθώμε από τούς διώκτας μας, ή να βάλωμε πλώρη κατά το πέλαγος, εις το έλεος των κυμάτων. Είς την πρώτην περίστασιν, ή κορβέττα είμπορεί να μάς αποκλείση εις την ξηράν και να μάς ξετροπήση μάλιστα, αν δεν ήμεθα καλά προφυλαγμένοι εις την δευτέραν, κρύφμεν τον κίνδυνον να συναντήσωμεν τούς κυκλώνας, που είνε πιθανόν να έλθουν. Ποιον από τα δύο πρέπει να προτιμήσωμεν;

— Κάθε άλλο, παρά να μάς πιάσουν αιχημαλώτους! άνέκραξαν όμοφώνως οι δύο ναύται.

— Και σύ, Ούιλ; ήρώτησεν ο μαρκήσιος. Έχεις και σύ δικαίωμα να ψηφίσης.

— Λέγω ό,τι λέγουν ο Έβελ και ο Ούσταριτζ, άπήνησε με θαρρος το άγόρι.

— Λοιπόν, στου Θεού το έλεος! είπε σοβαρώς ο Κλαβαγιάν.

Έπερίμενε να έλθουν τα πρώτα σκότη δια να αλλάξη πορείαν. Άμα ένύκτωσεν, ή άκατος έλόβεσε και έπλευσε με τον άνεμον πρώτο-δευτέρα, προς τα νοτιανατολικά. Έβαλε δηλαδή πλώρη προς τας νήσους Νικοβάρας, τας όποιας οι φίλοι μας υπέθεταν ότι απείχον τριακόσια μίλια. Είς τον λαβύρινθον αυτών των νήσων θα ήτο εύκολον να διαφύγουν την καταδίωξιν.

Όταν επανήλθεν ή αύγή, είδαν με πολλήν χαράν ότι ο δρόμος που είχαν πάρη ήτο καλός και ότι ή κορβέττα δεν έφάνετο πλέον εις τον όρίζοντα.

Άλλά κατά το μεσημέρι, έφάνη πάλιν εις τα δυτικά. Είχεν άντιληφθή την φυγήν των ανθρώπων, που έζητούσε, και έσπευδεν εις τα ίχνη των, προς ανατολάς.

— Να πάρ' ή όργη! έμουρμούρισεν ο Έβελ, ενώ έσπγγε τούς γρόνθους του ο Έγγλέζος έχει καλά μάτια και καλή μύτη. Μας ανεκάλυψε και τώρα δεν θα μάς μολάρη πια.

Και ήρχισαν, πάλιν από την άρχήν, ν' άρμεινίζουν με μέσην ταχύτητα δέκα κόμβων. Ο άνεμος διατηρείτο θόρειος, δηλαδή ευνοϊκός και δια τα δύο αντίπαλα σκάφη.

Ένώ έπλησίαζε να νυκτώση, ο άνεμος έξηθένθησεν. Η θερμοκρασία έγινε πνιγηρά, οι λαίμοι των ανθρώπων έστέγνωσαν και δεν ήμπορούσαν να θροισθόν με το νερό των άσπών.

Την αύγήν έφάνη ή ξηρά προς τα νοτιανατολικά. Έπλησίαζαν προς το επικίνδυνον αρχιπέλαγος των νήσων, αι όποιοι ονομάζονται Νικοβάραι. Εκεί, ίσως εύρίσκετο ή σωτηρία.

Άλλά ή γή δεν έφάνετο παρά ως στενή ίσθρος ταινία, υπό γωνίαν, εκ της όποιας ήδύνατο ή απόστασις να εκτιμηθή εις τριάντα περίπου μίλια.

Συγχρόνως ή ζέστη έγινετο ανυπόφορη, ο άέρας αποπνικτικός, ο άνεμος δεν έφυσούσε πλέον παρά με σπηλιάδες, που διακόπτοντο άμέσως. Είχεν άνησυχάστικας μεταπηδήσεις, αι όποιοι υπεχρέωσαν τούς φυνάδας να έλαττώσουν την ίσισοφορίαν των.

Έντός έξ ήμερών, που έφευγαν με αυτόν τον τρόπον, είχαν διαπλεύση τριακόσια έξήντα μίλια.

Άλλά, ενώ ή ευστάθεια του σκάφους των τούς ήνάγκαζε βαθμηδόν και κατ' όλιγον να μαζεύουν τα πανιά των, έβλεπαν με φρίκην, ότι οι έχθροί των ήδξαν την ίσισοφορίαν των, και το πολεμικόν πλοϊον, το όποιον όσον επήγαινε κ' έμεγάλωνε, έσκεπάετο με όλα τα διαθέσιμα πανιά του.

Έξερπα ο Ούσταριτζ έφώναξε με άγρίαν χαράν:

— Δι' έξερς! αι' έξερς! "Αν δεν πέσωμε έξω, έγλυτώσαμε!

Και έδειξε κάτι πρασινωπούς όγκολίθους, οι όποιοι άλλου μόν ύφοναν από τώμους, άλλου δε άφιναν να φαίνονται, υπό την γαλανήν διαύγειαν της θαλάσσης, τας πρασινωπας κεφαλάς των, που ήσαν ζωρμιμένοι υπόλως, καθώς άρπακτικά θηρία ενεδρεύοντα μέσα εις το νερόν τα ασυλλόγιστα θύματα των.

Και οι άόρτατοι έκαίνοι ύφαλοι: ήσαν σπαρμένοι εν αφθονία, όμοιοι προς ακροβολιστάς υπεραπίζοντας την προσέγγισιν της στερεάς.

Μόλις και μετά βίας ήτο δυνατόν εις πλοϊον μικρού βυθίσματος να διαφύγη τα

δύοια κτυπήματα των υφάλων, να τούς κάμη μάλιστα συμμάχους του, αν έπλεε μέσα εις τον άδιέξοδον λαβύρινθον των σεσών πόρων των. Άλλά δια το μεγάλο σκάφος ήτο αδύνατος ή διάβασις, και, εκτός αν έγνωρίζε καμμίαν διόδον επιτρέπουσαν να τούς διαπλεύση άτιμωρητεί, έπρεπε να μείνη έξω από τον φράκην των.

Αυτή ακριβώς ή έλπις είχεν άναβή βάση εις τα χείλη του Βάσκου το παιδρόν επιρώνημα:

— "Αν δεν πέσωμε έξω, έγλυτώσαμε!

Έπεται συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά το γαλλικόν του Πέτρου Μασέ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΩΔΕΙΟΝ ΛΟΤΤΝΕΡ

Αγαπητοί μου,

Ο Ωδειον Λότνερ έώρτασε πρότινον ήμερών την εκατοστήν πενήκοστην επέτειον από της γεννήσεως του μεγάλου Μόζαρτ. Και την έώρτασε πραγματικώς κατά τρόπον σεμνόν και ώραιόν.

Προτεκάλεσε το φιλόμουσον αθηναϊκόν κρινόν εις έσπερίδα, κατά την όποιαν έξετέλεσθη εύσυνεδήτως υπό πολυμύλοϋς χορού εκ μαθητών και μαθητριών του Ωδειού το περίφημον «Requiem», ή νεκρώσιμος ακολουθία του Μόζαρτ, πρό τούτου δε ε' κ. Γεράσιμος Βάκος, ο γνωστός διακερπής συγγραφέυς, έκαμε σύντομον αλλά και μεστήν διάλεξιν περι του έργου και του συνθέτου, προσφωνήσας εις το τέλος και την εικόνα του Μόζαρτ, άνητριμένην εκεί και στεφανωμένην πανηγυρικώς με «δάφνας άρτικας». Είς την έορτήν έλαβα την τιμήν να προσκληθώ κ' εγώ, άπεκόμισα δε τας ώραιότερας έντυπώσεις. Εκτός των άλλων, με ήψαρε και το θέαμα της αιθούσης, την όποιαν άπροσδοκίτως ήύρα γεμάτην από νεολαϊαν των δύο φύλων, και μάλιστα από συνδρομητάς και συνδρομητριας της Διαπλάσεως, ούτως ώστε εύθυς εξ άρχής εύβηθη εκεί-μέσα εις μίαν άπρόσφοιραν γνώμην και άγαπητήν. "Ολοι αυτοί οι ζωηροί νέοι και αι νεάνιδες, ήχροάσθησαν την θείαν μουσικήν με προσοχήν και μ' εύλάβειαν. Είς τα πρόσωπα των έδλεπα την συγκίνησιν, την μεταρσίωσιν των ψυχών, την άπάλαυσιν. Και κατά τα μικρά διαλείμματα της χορωδίας, τα χειροκροτήματα άντηχούσαν ζωηρά και αυθόρμητα, ως να έχειροκροτούσαν πραγματικώς αι

καταγοητευμένοι ναί ψυχαί. Δεν λέγω ότι εις την αίθουσαν δεν παρευρίσκοντο και ήλικιωμένοι, και γέροντες άκόμη' άλλ' ή νεότης έπλεόονοψηφούσε, και αυτή έδιδε τον τόνον, και δι' αυτήν ένόμιζες ότι έγίνατο ή έορτή, και αυτή έλεγες ότι άπεθεών την έσπέραν εκείνην τον Μόζαρτ.

Η ιστορία του Requiem, ενός των ύψιπετατέρων έργων του συνθέτου του Δον Ζουάν, των Γάμων του Φιγάρου και του Μαγευμένου Αύλου, είνε παράδοξος και συγκινητική. Λέγουν ότι κάποιος μυστηριώδης ξένος παρουσιάσθη μίαν ήμέραν εις τον Μόζαρτ και τώ παρήγγειλε μίαν νεκρώσιμον ακολουθίαν. Ο Μόζαρτ, άσθενής την εποχήν εκείνην κ' έξητλημένος, έλαβε το προαίτημα ότι ή σύνθεσις εκείνη θα ήτο η τελευταία της ζωής του και ότι θα έχρησάμευε δια την ιδειήν του κηδείαν...

Το προαίτημα τούτο τον κατέχε καθ' όλον το διάστημα που έμελοποιούσε το Requiem της μυστηριώδους παραγγελίας. Η ύγεια του έχειροτέρευεν όλονεν και ήναγκάετο δια πολλές ήμέρας να διακόπη την εργασίαν. Την έπαυελαβάνε μόλις ήσθάνετο τον έαυτον του όλιγον καλλίτερα, δια να την διακόψη και πάλιν από τούς πόνους. Η ιδέα του θανάτου τον είχε κυριεύση. Έφραντάετο ότι έντός όλιγου θα παρουσιάζετο ο ίδιος άνώπιον του υπεράτου Δικαστού, και ως χριστιανός έζητάε την συνείδησιν του, την ζωήν του, και έτρεμε δια την τιμωρίαν που τον έπερίμενε μετά θάνατον, και έκέτευε τον Θεόν να φανή έπιτελής προς τας άμαρτίας του. Ο φόβος του Θεού, ως τιμωροϋ των άμαρτωλών, και ή τύφλις της συνείδησεως του ανθρώπου πρό της θείας δικαιοσύνης, κυριαρχούν δια τούτο και εκφράζονται δαιμονίως εις τα θαυμάσια μελη του «Requiem». Επί τέλους ή μεγαλοπρεπής σύνθεσις έτελείωσε. Άλλά συγχρόνως έστέθη και ή ζωή του μεγάλου συνθέτου (1791). Λέγουν δε, — μολονότι αυτό δεν είνε έξηκριθωμένον, — ότι πραγματικώς εις την κηδείαν του έψάλην το Requiem, το όποιον του είχε παραγγείλη ο μυστηριώδης ξένος, ο ύπερφυής προάγγελος του θανάτου του!

Μολονότι το Requiem του Μόζαρτ άπαιτεί ύπερόχον εκτέλεσιν, και μολονότι από τούς νεαρους μαθητάς ενός Ωδειού δεν δικαιούται τις ναπίτηση άνώτερα της ήλικίας των, ή άντίπτωσις εν γενέει εκ της εκτελέσεως εις το Ωδειον Λότνερ ήτο ώραία και ικανοποιητική. Είς μερικά μάλιστα μέρη του ψαλμού, είχα σχεδόν την ίδιον συγκίνησιν, την όποιαν, ένθυμοϋμαι, άπεκόμισα άλλοτε, εις τας νεκρωσίμους ακολουθίας της δυτικης εκκλησίας της πατρίδος μου, όταν έψάλλοντο κάποτε μέρη και από το Requiem του Μόζαρτ, υπό καλλιφώνου και τελείως έξησοχημένου χορού, με συνοδείαν εκκλησιαστικού όργάνου, το όποιον έπαίξε θαυ-

μασίως ο Παύλος Καρρέρ, ο διάσημος Έλλην μουσικός.

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

Υ. Γ. Θεωρώ καθήκον μου να εκφράσω εδώ τας θερμότητας μου εύχαριστίας προς όλους όσοι με συνεχάρησαν προχθές δια την όνομαστικήν μου έορτήν. Το πλθθος αυτό των ώραίων εύχών που λαμβάνω κάθε φοράν από γνωστους και άγνωστους μου φίλους, χαρηνόμενας με τήσιν σποργήν εις κομψάς έπιστολάς, εις δελτάρια, εις έπισκεπτήρια, άποτελεί μίαν εύτυχίαν της ζωής μου!

Φ.

Ο ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΜΕ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ

Κωμικός διάλογος δια παιδικόν θέατρον Φασουλάη.

[Ο Πασχάλης και ο φίλος του Τοτός πηγαίνουν περίπατον με αυτοκίνητον εις την δειδροστοιχίαν. Ο Τοτός οδηγεί το αυτοκίνητον].

Π. — Είσιαι εύγενέστατος, φίλε μου Τοτό, που μ' έπήρες με το αυτοκίνητον.

Τ. — Είδες τί ώραίο, και τί αναπαυτικό που είνε;

Π. — Ωραιότατο και αναπαυτικώτατο! Και πόσα χιλιόμετρα, παρακαλώ, παίρνει την ώρα;

Τ. — Μά... ένενηντα επάνω-κάτω, άμα πηγαίνει όλοταχώς. Πώς σου φαίνεται;

Π. — Έξοχο! Άλλά, κάτι ήθελα να έλεγα...

Τ. — Τι πράγμα;

Π. — Αν ήθελες να φανής κάτι παραπάνω από εύγενέστατος και φίλτατος φίλος, ξέρεις τί θα έκαμνες;

Τ. (άνήσυχος) — Όχι.

Π. — Λοιπόν, αφού δεν το ξέρεις, να σου το πώ εγώ: Θα με άφινες να οδηγώ κ' εγώ.

Τ. — Πώς είπες;

Π. — Ω! θα με δισκίδαζε πολύ αυτό το πράγμα.

Τ. — Μά... καίμενε, έσύ δεν ξέρεις από τέτοια πράγματα καθόλου.

Π. — Έγώ δεν ξέρω;... Με προσβάλλεις, φίλε μου! Πάρε πίσω τον λόγο σου!

Τ. — Ναι, σύ ο ίδιος μου έλεγες την άλλη φορά πως έκαμες την απόπειρα να οδηγήσης ένα άμαξάκι, ζεμένο μ' ένα αλογάκι, κ' έσκαπες το άμαξάκι κ' έσκότωσες το αλογάκι.

Π. — Καθόλου, κύριε! εγώ δεν είπα πως το έσκότωσα το αλογάκι!

Τ. — Είπες πως άέγινε χίλια κομμάτια.

Π. — Ακριβώς... Διότι έσκασε κ' αυτό. Ήταν... ψεύτικο. Ένώ το δικό σου το αυτοκίνητο ύποθέτω πως είνε αληθινόν, και, αφού είνε αληθινόν, δεν έχει φόβο να σπάση!

Τ.— Έχει και παρρέχει !
 Π.— Τότε θα 'πὴ πῶς εἶνε ψεύτικο, σὰν τὸ ἀλογάκι. Καί, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἐγὼ καταβαίνω στὴ στιγμὴ. Δὲν καταδέχομαι ἐγὼ νὰ πηγαίνω μὲ ψεύτικα...

Τ.— Ἐλα τώρα, μὴ μου κακίωνῃς. Εὐτυχῶς δὲν εἶνε πολὺς κόσμος αὐτὴ τὴν ὥρα στὸν περίπατο. Ἐλα, κάθησε στὴ θέσι μου, καί, ἰδίως, νὰ πηγαίνῃς ἀργά. (Ἐπισημαστικῶς ἐνθρονίζεται. Καὶ τὸ ἀποκίνητον ἀρχίζει νὰ προχωρῇ. Μετὰ τὸς πρώτας στροφάς, ὁ Πασχάλης παρ' ὄλιγον ν' ἀνατρέφῃ ἕνα κύριον, καὶ ὁ κύριος τοῦ κάνει νεῦμα νὰ σταματήσῃ).

Π.— Λοιπόν, τί τρέχει; τί ἀγαπάτε; Ὁ ΚΥΡΙΟΣ, μανιώδης.— Εἶσαι ἕνας ἀνόητος, ἕνας ἀδέξιος!
 Π.— Για νὰ μοῦ πῆτε αὐτά, μὲ σταματᾶτε;... Μὰ ἐγὼ τὰ ἤξερα ἕνα σωρὸ χρόνια, πρὶν νὰ μοῦ τὰ πῆτε!

(Ὅλιγα βήματα παρακάτω, ὁ Πασχάλης ἀδελνεῖ τὴν ταχύτητα).
 Τ.— Μὰ... εἶσαι τρελλός, φίλε μου, τρέχομε μὲ 50 χιλιόμετρα τὴν ὥρα...
 Π.— Μὴ σὲ μέλει... δὲν εἶπες πῶς τὸ ἀποκίνητό σου κἀεῖ εἰς τὰ ἐνεήγνια; (Ἐπὶ τέλος ἕνας ἀστυνόμος σταματᾷ τὸ ἀποκίνητον καὶ παίρνει τὰ δνόματα τῶν δύο φίλων).

Π. μὲ θρήνη. — Κύριε ἀστυνόμ, σὰς δίνω τὸν λόγο μου πῶς δὲν θὰ τὸ ξανακάνω!

ΑΣΤΥΦΥΛΑΕ.— Ὅσο γι' αὐτὸ, νὰ τὸ πῆτε στὸν κύριο Πταισματοδόξη, ποῦ θὰ σὰς δικάσῃ. (Ἀπομακρύνεται).

Π.— Νὰ μὰς δικάσῃ;... Μὰ ἐμεῖς, δὲν ἔχομε καμμία διαφορά μεταξὺ μας, γιὰ νὰ μὰς δικάσῃ. Ἐτσι δὲν εἶνε. Τότε;

Τ. (μανιώδης).— Ἐχομε καὶ παραέχομε! Ἐλπίζω πῶς τώρα θὰ σηκωθῆς γιὰ νὰ καθῆσω στὴ θέσι μου.

Π. (ἀξιοσπεύδατος).— Καθόλου, φίλε μου. Μ' ἐκάλεσε, ὁρίσεις νὰ μὲ περιπορῆθῃς!

Τ.— (Ἔξω φρενῶν).— Μὰ, ἐσὺ θὰ μὲ στεῖλῃς ἀνωκλὰ στὴ φυλακὴ.

Π. (ἡρεμώτατος).— Ἐπρέπε νὰ μὴ μὲ καλέσῃς τότε!

Τ.— Ἄν σὲ ξανακαλέσω, γράψε μου!

Π.— Ὅα σοῦ γράψω! θὰ σοῦ γράψω. (Τὸ ἀποκίνητον ἐξαφανίζεται).

(Μίμησις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΕΡΑΓΙΑΣ

Μὲς τοῦ πελάου τὴν πολύβου Κι' ἀντιλαοῦσα ἀνάβρα, Τὶ νάχουν κ' εἶνε ἀσπρηγόρητα Τὰ κύματα τὰ μαύρα;

Κλαῖνε βουβὰ, ξεσοπὴν καὶ δέρνονται Καὶ σὰν καρδιὲς βογοῦνε...
 —Κάποια Νεράϊδ' ἀπόψε πέθανε, Καὶ τὴ μυρολογοῦνε.

ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

ΓΥ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ἹΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'
 ΕΜΠΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ.

Πόσος καιρὸς εἶχε περάσῃ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Μελάνης τὸ ἔσκασε κ' ἐβγήκε στὸν δρόμο; Ὁ ἴδιος βέβαια δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπαντήσῃ, διότι δὲν ἤξευρεν ἀπὸ ὠρολόγια τὸ στομαχάκι του ὅμως φαίνεται ὅτι ἤξευρε, διότι ἐφώναζεν ἀπὸ μέσα ὅτι εἶχαν περάσῃ παραπολλὲς ὥρες.

Ἐπήγαινε λοιπὸν ὁ καϊμένος στὴν τύχη, μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὴν οὐρὰ κρεμασμένη, κ' ἔσερνε τὰ ποδαράκια του. Τοῦ ἤρχοντο ζάλες, κ' ἔδραπε μαύρα τὰ πράγματα.

Ἄχ! οἱ σκύλαροι ἤμποροῦσαν τώρα νὰ τὸν χάψουν μὰ χαρὰ. Ποῦ νὰ φύγῃ ὁ κακόμοιρος μὲ τὴν ἀδυναμίαν ποῦ εἶχε! Τέτοια ἦτον ἡ κατὰστάσις του, ἔλεινῆ καὶ τρισσαθλιά ἀπὸ τὴν πείναν, ὅταν ἔξαφνα μὰ μυρωδιά—μυρωδιά δέκα ἀποφορὲς πῶς πολὺ ὀρεκτικὴ ἀπὸ τὰ ὠμά κρέατα, — τὸν ἐγέμισε καὶ τὸν ἐτόλιξεν ὄλον, κ' ἔκαμε τὰ ρουθουνάκια του ν' ἀνοίγῃσφαλῆσουν τρεμουλιαστά...

Ναί! δέκα φορὲς, εἴκοσι φορὲς πῶς ὀρεκτικὴ. Διότι ἦτανε καμωμένη ἀπὸ δέκα, ἀπὸ εἴκοσι διαφορετικὲς εὐωδίες, ποῦ ἦσαν ἡ μίαν νοστιμώτερη ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ μάλιστα διὰ τὴν μύτην ἑνὸς ψιφίνου ποῦ πεινᾷ πολὺ. Ἦτανε κερφτέδες, λαγὸς στιφάδο, ἀρνάκι φρικασσέ, γαλόπουλο κοκκινιστό, μπαρμποῦνια τῆς σχάρας, σηκοτάκια γιανχί, μαρίδες πλακί, καὶ πολλὰ ἄλλα ὠραία πράγματα ἀκόμη ποῦ ἐσιγδύραζαν, ἐτηγανίζονταν, ἐψήνονταν καὶ ἐχοροπηδοῦσαν μέσα σὲ μεγάλους τενητέρες, μεγάλες κατσαρόλες, μεγάλους ταβάδες, μεγάλες σχάρες καὶ μεγάλα τηγάνια.

Καὶ τί ὠραία μουσικὴ ποῦ ἐρχότανε σ' αὐτάκια του ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν πόρτα! Ὅλοι οἱ τόνοι καὶ ἄλλες ἀψωνές: ἀπὸ τὸ λεπτὸ ταϊσίρισμα τοῦ

κεφτέ εἰς τὸ τηγάνι, ἕως τὸ βαρὺ χοχλάκισμα τοῦ στιφάδου εἰς τὸν σκαπασμένον τέντζερεν...

Μὲ τὰ αὐτάκια του ὀρθὰ καὶ τενητομένα, μὲ τὴν μυτίτσαν του ὀψηλά, ὁ Μελάνης ἐρροφούσε τὸν ἀέρα κ' ἐμυρίζονταν ἀχόρταγα, ὅταν ἔξαφνα ἕνας χονδρὸς ἀνθρωπος, μὲ πρόσωπο κόκκινο καὶ γυαλιστερό σὰν τὲς κατσαρόλες του, φουσκωμένο κάτῳ ἀπὸ τὴν ἀσπρη σκούφια του,—σημειὸν θὰ αὐτὸς ἦτανε ὁ μάγειρας—ἐπροχώρησε κ' ἐστάθη εἰς τὸ κατώφλι τῆς πόρτας... Ἐπρέπε πάλι νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια;... Ὁ Μελάνης μὰς δὲν εὐρήκε τὴν δόναμιν ποῦ ἐχρειάζετο διὰ νὰ φύγῃ. Ἐβγαλε ἕνα παραποναρικό νιαούρισμα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῇ: — Λυπηθῆτέ με τὸ φτωχό! — Ψιφίνο! ψιφινάκι! εἶπε σιγὰ σιγὰ ὁ μάγειρας. Καὶ ἔσκυψε διὰ νὰ τὸν χαϊδέψῃ μὲ τὸ χέρι του. Ἡ καρδοβλα τοῦ γατάκου μὰς ἐγέμισεν ἀπὸ ἐλπίδα. Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ἐφαινότανε καλὸς... Ἴσως θὰ τοῦ ἔδινε τίποτε νὰ φάγῃ...

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἡ Μάγγη ἐπῆρξεν μαζί της τὴν Σελήνην, ἡ μικρούλα ἐφύθη πολὺ.

— Μὰ, δὲν ἔχεις ἀμαξά;

Ἡ Μάγγη τὴν ἐκύτταξε μὲ ἀπορίαν.

— Τί νὰ τὸν κάμω; Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ ἔμαθα καὶ ὀδηγᾷ ἀμάξι.

— Μὰ ἂν συμβῆ τίποτε; Ἄν κοποῦν τὰ λουριά;

— Ὅα τὰ διορθώσω μόνη μου. Ὅα εἶναι πολὺ σθεναρότερο τὸ πρῶγμα, ἂν ἔξαφνα μὰς φύγῃ ὁ τροχός. Αὐτὸ μοῦ συνέβη κάποτε. Ἐπροσπάθησα νὰ τὸν ξαναβάλω, ἀλλὰ δὲν ἤμου ἀρκετὰ δυνατὴ.

— Καὶ τί ἔκαμες τότε;

— Ἐξέλεσα τὸ ἄλογο, ἀνέβηκα ἐπάνω καὶ ἐγύρισα νὰ φωνάξω τὸν Τάμ.

— Καὶ δὲν ἐροδήθηκες;

— Ἐγὼ ποτε δὲν φοβοῦμαι. Τέτοιο πρῶγμα δὲν τὸ ξέρω.

— Μὰ, ἂν σ' ἐπιαναν κλέφτες;

— Οὐ! αὐτὰ εἶνε σὰ παραμῦθια. Σὶ ἀλήθεια δὲν ὑπάρχουν κλέφτες. τοῦλάχιστον στὸν δικὸ μας τόπο. Κάθησ' ἐκεῖ. Ὅα σὲ μαθῶ πῶς νὰ βασίξῃς τὰ ἴνια. Πρέπει νὰ μάθῃς. Ἄν τύχῃ κ' ἀρρωστήσῃ κ' ἐγὼ, ἐσὺ θὰ πηγαίνῃς τὰ κοφίγια στὸν σταθμὸ. Λοιπόν, πρόσσε νὰ μάθῃς τὸν δρόμο. Οἱ ἄνδρες ἔχουν ἄλλες ἐργασίες νὰ κάμουν. Καὶ αὐτὴ ἡ δουλειά

εἶνε εὐκόλη, καὶ ἐκτὸς τούτου διασκεδάζει κανεὶς πολὺ.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπήγαιναν νὰ ἐμβουν εἰς τὸ ποταμάκι, τὸ ὁποῖον διέσχισε τὸ κτήμα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην ἕως τὴν ἄλλην, καὶ ἡ Σελήνη δὲν εὐρίσκει τὸ πρῶγμα τόσον διασκεδαστικόν, ὅσον τὸ ἔλεγε ἡ Μάγγη. Τὸ ἄλογο ἔκαμνε τὸ νερὸ νὰ τινάζεται ὀψηλά, εἰς κάθε του βῆμα· οἱ τροχοὶ ἦσαν χωμένοι ἕως τὸν ἄξονα, καὶ τὸ τράνταγμα ἐπάνω εἰς τὰ χαλίκια τοῦ βυθοῦ ἦτο φοβερόν. Ἡ Σελήνη ἦτο πιασμένη ἀπὸ τὰ ξύλα, ὅσον ἡμπορούσε στερεώτερα. Ἄν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκάπνιζε κανεὶς τροχὸν νὰ γλιστρήσῃ καὶ νὰ βγῇ ἔξω! Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μάγγη παρῶτρνε τὸ ἄλογο τῆς μὲ σφιγμένα. Ἐσφύριζε σὰν ἀγόρι. Ἐφαινετο τίσον ἡσυχία, ὥστε ἡ Σελήνη δὲν ἐτόλμησε νὰ δεῖξῃ φανερά τὴν ἰδικὴν τῆς τρομάραν. Ἐκλείσεν ἀποφασιστικὰ τὰ μάτια τῆς, καὶ δὲν τὰ ἤνοιξε παρὰ ὅταν τὸ ἄλογο ἔσυρε τὸ ἀμαξάκι, ὄχι χωρὶς κόπον, ἐπάνω εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ ἀνηφορικὴ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Εἰς τὸν μισοκρημισμένον ἀπὸ τὴν παλαιότητα σταθμὸν, «Ἡ Μάγγη ἐπήγασεν εἰς τοὺς χωρικοὺς.» (Σελ. 77, στ. 4.) οἱ ὑπάλληλοι ἐγνώριζαν ὅλοι τὴν Μάγγην Χάρου. Αὐτὴ παρέδωσε τὰ ἐμπορεύματά της, ἐπῆρε τὰ κοφίγια, ὅσα ἐπέστρεψαν ἀδειανά, ἐτελείωσεν ὄλην τὴν ἐργασίαν τῆς μὲ τὴν εὐχέριαν καὶ τὴν ἡρεμίαν σωστῆς νοικοκυρούλας. Ἐπειδὴ ἤθελε ν' ἀφίση τὸ ἄλογο τῆς νὰ ξεκουρασθῇ, ἔπιασε τὴν κουβέντα μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου. Αὐτοὶ ἐκύτταζαν μὲ πολλὴν περιέργειαν τὴν μικρούλαν ξένην, τὴν ὁποίαν τότε ἐπρωτόβλεπαν. Ἡ Μάγγη ἐξήγησεν εἰς τοὺς χωρικοὺς, μὲ ὄλον τὸ σοβαρὸ τῆς, ὅτι τὸ κορίτσι ἐκεῖνο εἶχε πέσῃ στὸ κτήματων ἀπὸ τὸ φεγγάρι καὶ ὅτι, ὡς φαίνεται, εἰς τὸ φεγγάρι δὲν ὀμιλοῦν τὰ ἀγγλικά, καὶ δι' αὐτὸ ἦτο τόσον ἀστεία ἡ προφορά τοῦ. Ἐπειδὴ ἡ ἱστορία τῆς ἔγινε δεκτὴ μὲ χάχανα δυνατὰ, ἡ Μάγγη ἐθύμωσεν. Ὅταν ἐκάκισεν ἔτσι, ἐγίνετο κίτρινη ἀπὸ νὰ κοκκινίσῃ. Μὲ ἄθος ἀξιοκρεπίστατον, ἔστρεψε τὴν ῥάχιν πρὸς αὐτοὺς τοὺς χονδρανθρώπους, ποῦ ἔκαμαν πῶς δὲν ἐκαταλάβαιναν, κ' ἐσαρκώλωσεν εἰς τὸ ἐδάδιον τῆς. Ἡ Σελήνη ἀνέβη κ' ἐκάθησε δίπλα τῆς, ἀλλὰ δὲν ἦτο οὐδὲ αὐτὴ εὐχαριστήμενη. Δὲν τῆς ἄρεσε ν' ἀκούῃ ὅτι ἦτο πεσμένη ἀπὸ τὸ φεγγάρι. Αὐτὸ τὴν παρίστανε ὡς δι διαφορετικὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Καὶ ἐκτὸς τούτου, δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἦτο δυνατόν

αὐτὸ τὸ πρῶγμα νὰ συνέβῃ πραγματικῶς. Ἡ Μάγγη ἄνοιουσεν ἀρκετὰ καλά τί ἀσυλλογίζετο ἡ μικρὴ τῆς φίληγάδα, καὶ τῆς εἶπεν ἀπότομα: — Μὰ, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐξήγησις! Ὅμοῦσαι ἐκείνη τὴν μεγάλην τρόπον κοντὰ στὸ δάσος; Λοιπόν, τὴν ἔχει σκάψῃ ἕνα πρῶγμα σὰν αἰδηρο ποῦ ἐπέσε ἀπὸ πολὺ, πολὺ ψηλά... Λοιπόν, γιατί τάχα νὰ μὴν εἶσαι καὶ σὺ

ὅα μοῦ τὰ διγγηθῆς ἔλα. Ἄν ἤξευρες τί περιέργεια ποῦ ἔχω νὰ μαθῶ πῶς ζοῦν ἐκεῖ ἐπάνω, τί κάνουν, ἂν ἔχουνε βιβλία. Τί κουτὴ ποῦ εἶμαι! Ἐννοεῖται πῶς ἔχουνε βιβλία, ἀφοῦ καὶ σὺ βέβαια εἶχες μάθῃ νὰ διαβάξῃς!

— Κάνε μου τὴν χάριν, Μάγγη, μὴ μοῦ μιλᾷς γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Πάντα μὲ κάμουν καὶ ποεῖ τὸ κεφάλι μου, ἄμα τὰ συλλογισθῶ. Πέε μοῦ καλλίτερα τὴν ἱστορία, ποῦ ἐκάθησε κ' ἐφαντάσθησε χθὲς. Πῶς τὰ καταφέρνεις κ' εὐρίσκεις ἱστορίες; Ἐγὼ δὲν μπορῶ.

Ἡ Μάγγη, ἐπειδὴ τῆς ἐκολάκευσαν τὴν συγγραφικὴν τῆς ματαιοδοξίαν, ἤρχισε νὰ ξαναλέγῃ τὴν ἱστορίαν, προσέτουςα εἰς αὐτὴν νέα θαυμαστά συμβάντα.

Ἦτο ἡμέρα ἐπιγοπωρικὴ λαμπροφωτισμένη ὁ καιρὸς ἦτο ἡδονικώτατα γλυκὸς καὶ ὠραῖος· τὸ ἄλογο ἐπήγαινε κοῦτσα-κούτσα, μὲ τὴν ἀνάκαισιν του δὲν ἦτο ἀνάγκη οὔτε νὰ τὸ κυττάζουν, διότι ἐγνώριζε τὸν δρόμον, ὁ ὁκοῖος τὸ ἐπήγαινε εἰς τὸν σταθλὸν του. Ἡ Σελήνη ἐφαινετο τελείως εὐχαριστήμενη...

Τὰ δύο κορίτσια, ἄμα ἐτελείωνεν ἡ ἐργασία τοῦ γαλακτοκομείου, ἡμποροῦσαν νὰ παίξουν καὶ νὰ διασκεδάσουν, ὅπως ἤθελαν κ' ἐφαντάζοντο. Ἡ οἰκοδέσποινα ἦτο ἐνίστοι κάπως ἀπότομος εἰς τοὺς τρόπους, ὄχι πολὺ γλυκομίλητη, ἀλλὰ παραπολὺ καλὴ γυναίκα. Ἡ Μάγγη καὶ αὐτὴ συγενοοῦντο θαυμάσια, μᾶλλον ὡς δύο φίληγάδες καὶ συντρόφισσες, παρὰ ὡς μητέρα καὶ κόρη. Ἄλλως τε, ἡ μητέρα τῆς Μάγγης ἦτο πάντοτε παραπολὺ ἀησχολημένη ὥστε νὰ τῆς μὲνῃ καιρὸς νὰ φροντίῃ διὰ τὰ μικρά. Καὶ εἰς τὸ τραπέζι ἀκόμη, ὅταν ἔβαζε φαγητὸν εἰς τὰ πιάτα ὄλων, τοὺς ἄφινε νὰ ἡμιλοῦν, καὶ αὐτὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔμενε σιωπηλή.

Εἶχε ὅμως εἰς ἔλα τὸν νοῦν τῆς, ἐκτόταζε πάντοτε νὰ εἶνε ἀφθονὰ τὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα ὅμως ἦσαν λιγάκι βαρυστόμαχα.

Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς ἐφαινετο ὅτι δὲν ἐσῆκονε καμμίαν ἀντίρρησην, ἡ Σελήνη δὲν εἶπε τίποτε. Ἐμεινε ὅμως πάλιν στενοχωρημένη.

— Ὅα ἔδῃς, ἐξηκολούθησεν ἡ Μάγγη· καμμιὰ μέρα, πολὺ γρήγορα ἴσως, ἢ ἀρχίσῃς νὰ θυμάσαι... Ἐγὼ, ἔξερεις, εἶμαι βέβαια ὅτι ἀσφαλὸς ἔχω ὄχι ἕνα ἄλλον κόσμον, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν ἐξῆ. Πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια ἐσυνήθισα νὰ λέγω: «ἄμα ἤμου μὲν μεγάλη, πρὶν γίνω μικρὴ...» καὶ αὐτὸ μοῦ ἐφαινότανε φυσικώτατον. Τότε ἡ μαμμὰ ἐγέλοσσε μαζί μου. Πολλὲς φορὲς ἐνόμιζα πῶς ἐπλησίαζα κατὶ νὰ θυμηθῶ — δὲν ξέρω τί πρῶγμα — κατὶ παραπολὺ ὠραῖο, σὰν ὄνειρο ποῦ ἔχει μέσα νεράιδες καὶ παλατια διαμαντένια. Τώρα δὲν βλέπω τίποτε πιά· διότι τώρα εἶμαι πῶς γρηά, καὶ αὐτὸς ὁ ἄλλος κόσμος εἶνε μακρὰ, μακρὰ... Αὐτὸ μὲ πικραίνει πολὺ. Γιὰ σένα ὅμως, ἀλλάζει τὸ πρῶγμα. Δὲν εἶνε οὔτε τέσσαρες μῆνες ποῦ ἔφυγες ἀπὸ τὸν τόπο σου. Ὅταν γίνῃς ἐντελὸς καλὰ, θὰ θυμηθῆς. Καὶ τότε, «Ὅλιγαρα εἰς τὴν γροῖαν κυρίαν Χάρου...» (Σελ. 78, στ. α'.)

Τὸ πρῶτον δὲν ἐλείπεται ἀπὸ τὸ φάντασμα. Ἐκτός ἀπὸ τὰ βιβλία, ἔφεραν ἐκεῖ καὶ χοίρους διὰ τὴν οἰκιακὴν τῶν καταναλωσιν τὸ ψωμί, τὰ ζεστά παξιμάδια, ἢ μπαμπάκια, ἅλα ἐψήφοντο εἰς τὸ σπίτι.

Ὅχι ἡ ἰδέα πῶς εἶχε μίαν φορὰν μητέρα, — διότι δὲν τῆς εἶχε μείνη οὐδὲ τῆς μητέρας τῆς ἡ ἀνάμνησις, — ἀλλὰ ἓνα περιεργὸν συναίσθημα ἐγκαταλείψω, λύπη καὶ ἐρημώσεως, ἔκαμνε τὴν Ἰουλιέτταν — ἢ μάλλον τὴν Σελήνην — νὰ ὑποφέρει, ὅταν κατὰ τύχην ἐδέλεπε τὴν κυρίαν Τζακ Χάρδου νὰ φιλῇ τὴν κόρην τῆς. Τῆς ἐφαίνετο τότε ὅτι εἶχε γνωρίσῃ πολὺ γλυκὰ χάδια, ὅτι εἶχαν αἰσθανθῆ ἄπαλότατα ἄσπρα χερκία ν' ἀκκουμποῦν εἰς τὰ μαλλιά τῆς. Ἀλλὰ, ὅταν ἐπροσπαθοῦσε νὰ συλλάβῃ ἐκείνας τὰς ἐντυπώσεις, νὰ τὰς κάμῃ εὐκρινεστέρως, αὐταὶ διελύοντο καὶ ἐχάνοντο ὅπως οἱ ἀτμοὶ τοῦ φθινοπώρου, ὅταν λάμπῃ ἀκόμη θερμότητος ὁ ἥλιος.

Ἀνάλογα συναίσθηματα τὴν ἐκρίευσαν, ὅταν τὴν Κυριακὴν, ἢ οἰκογένεια, οἱ ὑπηρετοὶ καὶ οἱ κἀνον-μπόυς ἀκὴν ἐμαζεύοντο δόλο, καὶ ὁ Τζακ Χάρδου ἀνεγίνωσκε κανὲν κεφαλαίον ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν ὅταν ἔλοι, νῆσι καὶ γέροι, συνοσπίζοντο ὀλόγυρα εἰς τὴν γαίαν κυρίαν Χάρδου, πῶς ἐκάθητο κ' ἐπαίεζε τὸ παλαιὸν ἀρμόδιον, κ' ἐψάλλον, μὲ πολλὰς παραφωνίας, τοὺς θρησκευτικὰς ὕμνους. Ἐνῶ, μίαν ἡμέραν, ἡ Σελήνη ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὰς σκέψεις τῆς, ἢ Μάγγη εἶπε :

— Λοιπὸν, δὲν ἔκαμναν ἔτσι τὴν προσευχὴν τοὺς στὰ . . . στὸν τόπο σου ;

Ἡ Μάγγη τώρα σπαγιῶς ἔκαμναν ὑπαιτιγμούς διὰ τὸ φεγγάρι.

— Ὅχι. Φαίνεται πῶς ἔχω 'δῆ στὰ δυνερά μου κἀπόταν μουσικὴν, πῶς ὑψώνει τὸν ἄνθρωπον σὰν νὰ τὸν κάμῃ νὰ πετᾷ, κ' ἓνα εἶδος κἀπνοῦ πῶς εὐωδιάζει, καὶ ἄνη, καὶ χρυσὰ φορέματα . . . Δὲν τὰ θυμοῦμαι πιά. . . Δὲν μ' ἀρέσουν ἐδῶ αἱ Κυριακάς, πῶς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κἀνῆ τίποτε, καὶ οἱ ἄνθρωποι χαμουροῦνται, ἐνῶ διαβάζον ἓνα μεγάλο μαῦρο βιβλίον.

— Ἐνωεῖς, Σελήνη μου, θὰ ἦτανε ἀλλοιῶς, ἂν ἦμαστέ κοντὰ σὲ καμμιὰ πόλιτειά, ὅπου γίνεται κήρυγμα. Καμμιὰ φορὰ, περὶ ἀπὸ ἐδῶ κανένας πᾶστορ, ὅταν πηγαίῃ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῶν βουνῶν, καὶ μένει στὸ σπίτι μας. Μᾶς κάνει τότε διδασχῇ. Ἐγὼ ὅμως δὲν καταλαβαίνω καλά τὴν διδασχῇ, γιατί εἶνε πολὺ μεγάλη τῆς περισσότερες φορὲς. Τὴν ἀκοῦμε ὅμως ἕως τὸ τέλος. Αὐτὸ ὅμως, τὸ ξέρω : εἶνε ἐμποδισμένο νὰ δουλεύωμε τὴν Κυριακὴν, ἐκτός, φυσικά, ἂν κανένας κἀνον-μπόυ εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶν νὰ μαζέψῃ τὰ ζῶα, πῶς καμμιὰ φορὰ τὸ σκάζον καὶ φεύγον μακριά . . .

(Ἐπιπαιτὸν συνέχεται) N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ. (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Ἰωάννας Μακῆ).

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1905

(Ἐκ τῆς Διάπλασιν 1905, σελ. 206 καὶ 417).

Ἐπρόκειτο νὰ σημειώσῃ ἕκαστος συνδρομητῆς εἰς τὸν Ψηφοδέλιον δέκα ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ἐγκριθέντων τῆ 1905, τὰ καλλίτερα κατὰ τὴν γνώμην τοῦ, κατὰ σειράν προτιμήσεως.

Τοιαῦτα ψευδῆματα, κατὰ τὸ ὅριον ἐδῶσα, ἔλαβα περὶ τοῦ 300. (Ἐδῶ ἀρμόζει νὰ σημειώσῃ, ὅτι πολλὰ ἦσαν κομφά καὶ ἰδιαίτερος ἐπιμελημένα τρία δὲ τὰ κομφάτερα ἔδωσαν : τοῦ Λάτρου τοῦ Ἀπείρου, εἰκονογραφημένον ὑπὸ τοῦ Ἰβίου, τοῦ Κωνοῦ Σηλαίου καὶ τῆς Ἀθήνης).

Μολονοὶ ἐσχηματίσθησαν διάφορα κῆματα καὶ πολλοὶ δὲν ἐφῆρισαν εὐκρινεῖς τὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας τῶν, ἀλλὰ, κατὰ παράκλησιν φίλων καὶ συναδέλφων τῶν, ἄλλα ἐμφυβόλοιο φρασίματα, — ἐν ταῦτοις ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δημοψηφίσματος δὲν πρέπει νὰ εἰμεθα δυσησαστημένοι, διότι καὶ τὰ 10 πλειοψηφούντα καὶ βραβευόμενα σημερον ψευδώνυμα εἶνε πραγματικῶς ἀπὸ τὰ ὑπερθέρα πῶς ἐφάνθησαν τὸ παρελθὸν ἔτος. Καὶ μάλιστα εἰμποροῦν νὰ καυχῶνται οἱ ἐλληνοπαῖδες ψηφοφόροι, διότι ἀνάδειξαν πρῶτην τὴν Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας!

Καὶ τώρα εἶνε τ' Ἀποτελέσματα :

A.—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σημαία τῆς Ἐλευθερίας, (μὲ ψήφους 139).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ὑπὲρ Πατριδός, (ψ. 115). — Ἄρμα τῆς Νίκης (ψ. 106).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἐθνομίον Ὀνειρον (ψ. 77). — Ὀλυμπιονίκης, (ψ. 65). — Γαλανόλευκον Κῆμα, (ψ. 62).

ΕΒΑΙΝΟΣ : Χρυσόπτερον Ὀνειρον, (ψ. 59). — Στέφανος Δόξης, (ψ. 58). — Σανθὴ Φοῖβη (ψ. 57). — Ἄγγελος Προστάτης (ψ. 56).

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : (Τὰ λοιπὰ ψηφισθέντα ψευδώνυμα ἀναγράφονται κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν, παραλείπονται δὲ μόνον — διότι εἶνε πολλὰ, — τὰ λαβόντα μίαν ἢ δύο ψήφους). Ἀγαθὸ Ἄγγελος, 28. — Ἀρσενικὸν Ἀνθόλιον, 11. — Ἀήτητον Σοῦλι, 5. — Ἀθήνα Παριστά, 6. — Ἀκάνθινος Στέφανος, 27. — Ἀλταῖο, 18. — Ἀμίμητος Γελοιοποιός, 10. — Ἀναγεννημένη Ἐλαῖς, 7. — Ἄνθος τῆς Ἀγρότης, 19. — Ἄνθος τῶν Λαμῶνων, 30. — Ἄρης, 7. — Ἀριόδω, 16. — Ἀριστοκράτης τοῦ Πνεύματος, 4. — Ἀσέληνος Νέξ, 5. — Ἀτυχῆς Ὀνειροπόλος, 19. — Ἄσρα τῆς Νυκτός, 3. — Ἀφελῆς Χιωτοπούλα, 3. — Ἄφρα, 19. — Ἀφροσπινθηρομένο Κῆμα, 33. — Βουλιγαροκόπος, 3. — Βρυχώμενος Ἄσων, 8. — Γλαῦς τῆς Ἀθηνᾶς, 40. — Γόνδολα τῆς Βεργίας, 4. — Λαδοῦχος Ἥλιος, 17. — Ἀροσόλουτος Νέξ, 39. — Ἐαῖ τῆς Ἑλλάδος, 6. — Ἑλληνικὴ Θεοῖς, 9. — Ἑλληνίς, 11. — Ἑλπιδοφόρος, 9. — Ἑλαῖς τῶν Ἀσπλημιένων, 17. — Ἐνδοξὸς Στρατιώτης, 4. — Ἐραστὴς τῆς Σελήνης, 6. — Ἐραστὴς τῶν Καλῶν Τεχνῶν, 3. — Ἐρμιο Πουλί, 5. — Ἐυτυχῆς Μέλων, 7. — Ζηλιαροῦρα, 36. — Ἡρωϊκὸν Ἀρκαδί, 3. — Ἡρῶς τοῦ Μαγαθῶνος, 4. — Θαλάσσιος Ἀφρός, 8. — Θεὰ τῆς Ἑλλάδος, 8. — Ἰδανιὸν τῆς Ἑλλάδος, 51. — Ἰδωδὸς, 13. — Ἰδιόκοπος Σανδόλια, 6. — Ἰοῖς, 4. — Καταλαβαδόνιος, 18. — Κεφαλή τῆς Μεδοῦσης, 5. — Κλαῖονα Ἰταία, 13. — Κλέος τῆς Πατριδός, 21. — Κολυμβήτρια τοῦ Μῆξ, 5. — Κόρινθον τῆς Ἀγρότης, 11. — Κωνοῦλευκον Σημαία, 54. — Κωνοῦ Σηλαίου, 3. — Κυματίζουσα Σημαία, 38. — Κυρία Δὲν με Μῆλει, 7. — Λευκὸν Ρόδον, 3. — Ἀθήνη, 6.

Μαγαθῶνος Μενεξῆς, 46. — Μάργης τῆς Ἐλευθερίας, 33. — Μεγάλη Ἑλλάς, 15. — Μῆ μὴ Ἀρσενικὸς, 25. — Μικρὸς Δεσφίος, 45. — Ναυαρχὸς Νέλιων, 3. — Νεανικὴ Ἀγαλλίασις, 6. — Σεντενυμένο Ἑλληνοπούλο, 51. — Σεντενυμένο Ἑλληνοπούλο, 4. — Οὐαχλόδης Ψυχῇ, 6. — Οὐδάνιος Ἄγγελος, 6. — Πιστὴ Φιλία, 23. — Πλανομένη Σημαία, 8. — Πλαγωμένη Ψυχῇ, 10. — Ποιητὴ Ἑλλάς, 15. — Πομπαιὸς Ἐρμῆς, 31. — Πρωτοῦ Ἑλαῖς, 4. — Πρωτοῦ Καρδία, 6. — Πρωτοῦ Ὀνειρον, 11. — Πηγὸν τῆς Ἐρήμου, 8. — Πύργος τῆς Ἐλευθερίας, 4. — Ρεμβάζουσα Οὐρανολάτρη, 24. — Ρεμβασμός, 15. — Ρομαντικὴ Ἀσπὴ, 6. — Σεληνοκόπος, 39. — Σημαία τοῦ Φωτός, 7. — Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, 10. — Σιγὴ τοῦ Ἄσους, 53. — Στέμμα τῆς Ἑλλάδος, 18. — Στοιχειωμένος Βράχος, 3. — Τέκνον τῶν Κυμάτων, 9. — Τεριστόνον Ἀσπιδόξ, 16. — Τριγωνοῦχος Ἐλευθερία, 4. — Ὑποφάνουσα Ἥσος, 21. — Φιλόλογος Ἰατροπούλα, 23. — Φλοῦδος τῆς Θαλάσσης, 14. — Χάρις, 17. — Χριστιανὴ Παρθένος, 19. — Χρυσόπτερος Ἄγγελος, 13. — Χρυσὸς Ἄσων, 7. — Χρυσὸς Στάχυς, 8. — Ὀνύχιον Ἀχιλλεύς, 55. — Ὄρατα Ἑλληνίς, 29. — Ὄρατα Πατριδός, 4.

Κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀποτελέσματα τῆς ψηφοφορίας, καθηρέτισθη ἐν πρότυπον Ψηφοδέλιον μὲ τὰ δέκα πρῶτα πλειοψηφούντα ψευδώνυμα, τὰ ἑξῆς :

- Πρότυπον Ψηφοδέλιον
1.—Σημαία τῆς Ἐλευθερίας.
2.—Ὑπὲρ Πατριδός.
3.—Ἄρμα τῆς Νίκης.
4.—Ἐθνομίον Ὀνειρον.
5.—Ὀλυμπιονίκης.
6.—Γαλανόλευκον Κῆμα.
7.—Χρυσόπτερον Ὀνειρον.
8.—Στέφανος Δόξης.
9.—Σανθὴ Φοῖβη.
10.—Ἄγγελος Προστάτης.

Πρὸς τὸ πρότυπον τοῦτο Ψηφοδέλιον παρεβάλα καὶ τὰ 300 ληφθέντα, διὰ νὰ ἰδῶ ποῖον ἐξ ἔδωκ ἦτο ὁμοιον μὲ αὐτὸ ἢ τῶ φηλοῖε περισσότερο. Ἦσαν δὲ ὅτι τὸ σχετικῶς συμφωνότερον ἦτο τὸ ψηφοδέλιον τοῦ Χειμωνιάνθου, συντεταγμένον ὡς ἑξῆς :

- 1.—Ἄρμα τῆς Νίκης, (3).
2.—Σεντενυμένο Ἑλληνοπούλο.
3.—Κλαῖονα Ἰταία.
4.—Ἄγγελος Προστάτης, (10).
5.—Ὀλυμπιονίκης, (5).
6.—Χρυσὸς Στάχυς.
7.—Χρυσόπτερον Ὀνειρον (7).
8.—Σημαία τῆς Ἐλευθερίας, (1).
9.—Ἰοῖς.
10.—Στέφανος Δόξης, (8).

Ὡς βλέπετε, τὸ Χειμωνιάνθου ἐπέτυχεν νὰ ψηφισθῇ ἔξ ψευδώνυμων ἐκ τῶν δέκα πρῶτων μας, καὶ δύο ἐξ αὐτῶν (τοῦ 5ου καὶ τοῦ 7ου) ἐπέτυχεν νὰ εὐρῆ καὶ τὴν σειράν. Μετὰ τοῦτο, τὸ συμφωνότερον ψηφοδέλιον ἦτο τὸ τοῦ Θαλασίου Ἄφρος (ἐκ τῶν δέκα ψευδώνυμων ἐψῆφισεν καὶ αὐτὸς τὰ ἑξ, ἀλλὰ μόνον ἓνός — τοῦ 8ου — ἐπέτυχε καὶ τὴν σειράν) κατ' ἄνωγαν δὲ τὸ τῆς Ὁραίας Ἑλλάδος, ἢ ὅποια ἐψῆφισεν καὶ αὐτὴ ἔξ ἐκ τῶν βραβευθέντων, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σειράν κανένος. Τὸ ψηφοδέλιον τῆς Ὁραίας εἶνε συμφωνότερον ἀπὸ τὸ τοῦ Μέλωντος Διαπλάσεως, (μολονοὶ ἐψῆφισεν καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἔξ, καὶ ἐπίσης δὲν ἐπέτυχε κανένος τὴν σειράν), διότι ἡ σειρά τῶν ψευδώνυμων εἰς τὸ ψηφοδέλιον τῆς Ὁραίας Ἑλληνίδος, διαφέρει ἀπὸ τὴν σειράν τοῦ ἰδιοῦ μας ψηφοδέλιον μόνον κατὰ μόνδα (δηλαδὴ τὸ 2ον ψευδώνυμον τοῦ προτύπου μας, αὐτὴ τὸ 4ον, τὸ 3ον

τὸ 4ον 2ον κτλ.) ἐνῶ εἰς τὸ ψηφοδέλιον τοῦ Μέλωντος Διαπλάσεως τοιαῦτα μικρὰ διαφορά κατὰ μόνδα ὑπάρχον μόνον τρεῖς. Μὲ τοιαῦτα λεπτεπιλεπτοὺς συγχρίσεις, ἐξεγώρῃσα δέκα ἐν ἑξῶν ψηφοδέλια, ὡς συμφωνούντα περισσότερο μὲ τὸ πρότυπον, — μὲ ἄλλους λόγους προμαντεύσαντα τὴν κοινὴν γνώμην, τὰ ὅποια καὶ βραβεύω :

B.—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΓΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Χειμωνιάνθου. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Θαλάσιος Ἄφρ.—Ὁρατα Ἑλληνίς.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μέλων Διαπλάσεως.—Θησαυρὸς τοῦ Ἀπείρου.—Ἀσπιδόξ.

ΕΒΑΙΝΟΣ : Ἑλληνοκόπος Σανθὴ.—Ἄτρητος τοῦ Ἀπείρου.—Νίκος Κατεροπόπουλος.—Ἄγγελος τῆς Ἑλλάδος.

Συγγαίριον τοῦ βραβευθέντος καὶ παρακαλῶ νὰ ζητήσῃ τὰ δῶρα τῶν συμφωνῶν πρὸς τὴν προκήρυξιν. Οἱ λαβόντες Ἄ Βραβεῖον δικαιούνται νὰ στείλουν καὶ τὴν φωτογραφίαν τῶν, διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἢ εἰκὼν τῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μεταξὺ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς: Ἐνείνη:—Ἀνοήτῃ θέλεις νὰ δημοσιεύσῃς ἀπὸ τῆρα ποίηματα! Νὰ γελιοποιήσῃς καὶ νὰ διαστῆς τὸν ὄμομά μας ἔδω τὸν κόσμον! Ἐκεῖνος: (δειλός):—Μὰ θὰ τὰ δημοσιεύσω μὲ ψευδώνυμον... Ἐκείνη (ἐκμῆνης):—Ἐτσι ἔ; Καὶ ἐν ἐπιτυχῆς, κανένας νὰ μὴν ξέρῃ... πῶς εἶμαι ἀδελφὴ σου ;! Ἐστῆθη ὑπὸ τοῦ Μέλωντος Διαπλάσεως [EE]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ἡ Ἐαρινὴ Ἐσπέρα [EEE] μοῦ ἔστειλε δρ. 8 καὶ ἀνεῖμασά τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 1906 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 30 συστηθέντος τῆ 1904 ἀπὸ τῶν παιδιῶν ἐν Βόλοι, τὸ ὅποιοι κατ' ἔτος ἔχει τὴν εὐγενῆ καὶ παντὸς ἐπίκουρον ἀξίαν καλοσύνην ν' ἀναεῖν τὴν συνδρομὴν. Καὶ ὁ ἐν Βόλῳ Σύλλογος ἐβῆσεν [EEE], ἀνεῖμασά διὰ τὴν Ἄ Ἐξαμηνίαν τοῦ 1906 τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀπόρου προστατευομένου του. Ἐῶγε!

Ἐτελείωσε καὶ ὁ πρῶτος γῦρος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐδημοσιεύσα δηλαδὴ ἀπὸ μίαν Ἀσκήσιν τοῦ καθενός, καὶ μερικῶν ἀπὸ δύο. Ὅστε ἐὰν δὲν εἶδε κανεὶς ἕως τώρα Ἀσκήσιν τοῦ, σημαίνει ὅτι Συλλογὴ του δὲν ἐλήφθη.

Ἐἶδα κ' ἐδιδάξα πολλὰ περιοδικά, — μοῦ γράφει ὁ νέος μου ἐθνοσωτὴρ φίλος Ἰερολοχίτης [EE], — ἀλλὰ σὰν τὴν Διάπλασι δὲν εἶδα. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι πάντοτε θὰ σὲ ἀγαπῶ, θὰ ἐνεργῶ διὰ τὴν διδασχὴν σου ὅσον εἰμπορὸς καὶ θὰ ἐγγυμονῶ τὴν ἀγαπητὴν μου Ἀγλήν τῆς Ἑλλάδος, ἢ ὅποια ἔγινε αἰτία νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐγὼ εἰς τὸν ἐπίσημον κύκλον τῆς Διαπλάσεως, ὅπως θὰ ἐγγυμονῶν καὶ ἄλλοι ἀργότερα ἐμῆν. Πραγματικῶς, ὁ Ἰερολοχίτης δὲν τὰ λέγει μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ κάμνει. Νὰ, ὡς σήμερα μοῦ ἔχει εὐρῆ ἐπὶ ἀγοραστάς.

Ἐλαβα ἀφορμὴν νὰ τὸ ἐξηγήσω καὶ ἄλλοτε, Τεριστόνος : Ἡ κυρία Μαργαρίτα Στέφα τῆς ἀΝέας Σηγήσης ἐδανείσθη τὸ ψευδώνυμον

τῆς—διότι εἶνε ψευδώνυμον αὐτὸ, — ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἡρώδους τοῦ μυθιστορηματός τοῦ κ. Φαίδωνος, τὸ ὅποιο ἐπρωτοδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἄ Βορίαν πρὸ δύο δεκαετίας καὶ ἔκαμε πολλὸν κρότον. — Ὁ κ. Φαίδων μὲ παρακαλεῖ νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν Ἄγγελον Ἀερόμενον, τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, τὸν Λάτρου τοῦ Ἀπείρου, τὸ Πρωτοῦ Ὀνειρον, τὸν Κρόστολον, τὸ Ὑπὲρ Πατριδός κτλ. κτλ. οἱ ὅποιοι ἔγραψαν τόσον κολακευτικὰς διὰ τὸ βιβλίον του καὶ ὑπεκρίθησαν τὰς ἐνεργείας τῶν. Πρῶτη-πρῶτη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἐνεργῶν ἢ Δούκισσα τῶν Σαλώνων, ἔπειτα τὸ Κίτρινον Ντόμιον, ἔπειτα ἡ Ἀκακία, καὶ καίτελενας. Μοῦ ἦρσε πολὺ ἡ πατριωτικὴ ἐπιστολὴ σου, Ἑλληνικὴ Καρδία [EE], καλῶς καὶ ἡ πατριωτικὴ γελιογραφία σου. Τι, δὲν εἶνε πατριωτικὴ; τὰ κάλαντα τοῦ (ἔγραψα) εἶνε δὲν ἔγιναν διὰ σκοπὸν πατριωτικόν; Ἐγὼν λοιπὸν ἡ παρεστάσις σου, Δουκισσῆς ἀδελφῆς, [EE], Ἀνυχοῖνα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅσα μοῦ γράφεις καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι εὐχαριστὸς θὰ ἦρχετο νὰ σὲς ἰδῇ καὶ θὰ ἔγραφε τὰς ἐντυπώσεις του, ἐὰν ἐλάμβανεν ἐγκρίσιν μίαν πρόκλησιν. Ὅστε ἐπαλήθησαν δύο κουπόνια καὶ ἀπὸ τὴν δευτέραν Μετοχὴν; Καλὰ τὸ εἶπες, ὅτι σὺ δὲν χωρατεύεις!

Ἐἶδες λοιπὸν, Δουκισσῆς Σημαία [EE]; Σὺ ἡναγκάσθης νὰ γράψῃς ψευδώνυμον διότι ὅλοι εἶχαν μάθῃ τὸ παλαιόν. Ἀλλὰ τὸ Κίτρινον Ντόμιον διατρεῖ τὸ ἴδιον του καὶ διατρεῖται ἀγνωστον. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὑπάρχον ἄνθρωποι πῶς ξέρουν νὰ κρατήσουν ἐν μυστικόν, καὶ ἄλλοι πῶς δὲν τὸ κατορθώνουν. Καὶ νὰ σοῦ πῶ, ἐγὼ ξηλεύω τοὺς πρῶτους . . .

Ὁ ἀγαπητός μου Κυματοθαλάσσης τοῦ Ἐδέλιου [E] ἔλαβε τὸ Σῆμα, τὸ ἐφόρεσε τὴν περισημένη Κυριακὴν, καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐπήγε μὲ αὐτὸ εἰς τὴν Βακχυσίαν, ἀδία νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν πῶς τὸν ἔβρωσε καὶ νὰ εἶνε συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως, καὶ νὰ φορῇ Σῆμα, καὶ νὰ διακριθῇ ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ, — ὅχι βέβαια κατὰ τὸ Σῆμα, τὸ ὅποιο ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε παρὰ μίαν χρυσὴ καρφίτσα, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἔδωκ, τὴν ὅποιαν συμβολίζει τὸ Σῆμα αὐτὸ . . .

Δούκισσα τῶν Σαλώνων [EE], βλέπω ὅτι τὰς καλλίτερας ἐπιστολάς τὰς γράφεις ὅταν ἔρχονται τὰ ἐξεδόξα σου καὶ νὰ παρακαλοῦν καὶ σὲ ξεκουραίνον. Φαίνεται ὅτι ὁ πολὺς θόρυβος σὲ ἀπομονώνει καὶ σὲ κάμνει νὰ συγκεντρώσῃσαι καλλίτερα. — Τὶ ἔνοσος ὅταν λέγῃς σίχον; ἀπλῶς τὴν γραμμὴν, ἢ τὸν στίχον ἐνὸς ποήματος. Μόνον διὰ τὰς ἐπιμέτρους ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν ὥρισα 15 συλλαβάς (αἱ ὅποια ἐπάνω-κάτω γελιμίζον καὶ τὴν γραμμὴν). Διὰ τὰ πεζὰ ὅμως δὲν ὥρισα συλλαβάς, ἀλλ' εἶπα ὅτι ἡ ἀπάντησις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τὴν γραμμὴν, μὲ σύνθησις γράψιμον.

Φλοῦδα τῆς Θαλάσσης [EE], σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μου φίλου. Ἡ ἰδέα σου δὲν εἶνε νέα. Καὶ ἄλλοτε μοῦ ἔγινε πρότασις νὰ δίδω πρὸς τιμητὴν Μαυροσίμη (ἔτσι τὰ ὀνόμασεν ὁ προτείνων) πρῶτα δίδω τὰ Ἐῶσημα πρὸς ἀμοιβήν. Τὰ πρῶτα πρῶτα εθεώρησα δικαίον νὰ τὰ δώσω εἰς τὸν προτείνοντα, ἀκριβῶς διὰ τὴν πρότασιν του. Ἐκείνος ἐθώμισεν, δὲν μοῦ ἐγάρωρε καί... τὰ Μαυροσίμημα καθογήθησαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς! Ἐὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσοπῶμα, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [EE]. Σήμερον ἐγκρίνω τὰ ψευδώνυμα τῶν νέων μας φίλων. Ἡ μεθοδὸς σου εἶνε ἀπλουστερὰ καὶ εἰμπορεῖ πραγματικῶς νὰ κάμῃ θαύματα. Φιλῆς μου τὸν Χρυσὸν Κάλυκα.

Μοῦ φαίνεται λαμπρὸς, Κουφιοκάρυδο [E],

καὶ ἔχω πεποιθῆσθαι ὅτι θὰ διακριθῆς εἰς τὸν κύκλον μας, ἀρκεῖ νὰ ἐπιμείνῃς καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃς. Ἡ Βικαστὴ Κυριακὴ θὰ γίνῃ ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου, ἢ τὸ πολὺ ἄρχας Μαρτίου. Ἡ κλήρωσις τῶν Δώρων θὰ δημοσιευθῇ τὸν Σεπτέμβριον. Προκήρυξις νέου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ γίνῃ τὸν Ἀπρίλιον. Ὅστε ἔχεις καιρὸν νὰ ἐπεξεργασθῆς καὶ νὰ βελτιώσῃς τὴν συλλογὴν σου.

Εἶνε ἀληθινὸν ἄρα γε, Ἄγγελε Ἀερόμενε [EE], αὐτὸ τὸ τρομερὸν κἀκουσθημα; ὅτι κἀποιοι, πρὸς ἐκδίκησιν, ἐδηλητήρησαν τοὺς σκύλους τοῦ Ἀρνιώτη, τοὺς ὠραίους καὶ γυμνασμένους ἐκείνους σκύλους, πῶς τοὺς ἐθαύμασαν ὅλος ὁ κόσμος; Εἶνε τόσον τερατώδες, πῶς δὲν τὸ πιστεύω! . . .

Ἄτὰ μὲν μυθιστορηματὰ σου, — μοῦ γράφει ἡ Ἑλικωνία Παρθένος [EE] εἰς τὴν πεινητικωτάτην ἐπιστολὴν τῆς, — ὁμοιάζουσι μὲ τὰ μαγιάτικα τραναντάφουλα, τὰ μυρομένα καὶ δροσερὰ αἱ δὲ Ἀθηναῖαι Ἐπιστολαὶ μὲ τὸ δροσερὸν ἐκείνο ἀεράκι τὸ πνέον τὸ θέρος, διὰ νὰ ζωογονήσῃ τὰ πλάσματα τοῦ κόσμου, τὰ ὅποια ἡ ζῆστυ ἔχει ἀφανίσῃ. Ἀλλὰ διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν τὴν ἐβῆα; μὲ δ, καὶ νὰ τὴν παρομοιάσῃ, δὲν ἀρκεῖ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ! Δὲν ἔξερα ὅτι ἡ φίλη μου διατρεῖται τόσον καὶ εἰς τὰς παρομοιώσεις!

Ἐῶγε εἰς τὸν φίλον μου Ἥλιον Π. Σουγλάμην! Δεῖξέσε καὶ τὰ 4 κουπόνια τῆς Μετοχῆς σου καὶ ἐνεργῶν διὰ τὸ 1907 δωρεάν.

Ἄραϊας ἐπιστολάς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴ

